

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. Варна, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галина Чавдарова

при участието на секретаря Мая Т. И.
като разгледа докладваното от Галина Чавдарова Търговско дело № 20233100900296 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от Г. И. Б. от гр.Варна срещу ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Студентски, бул. "Симеоновско шосе" №67А, с която са предявени **обективно съединени иски** с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ да бъде осъден ответникът ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД да заплати на Г. И. Б. **сумата от 50000лв.**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, в резултат на настъпило ПТП на 23.11.22г., причинено от Н. Н. М., при управление на МПС – л.а. Рено Клио с рег.№*****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.12.22г. до окончателното изплащане на сумата, както и **сумата в размер на 3163,50лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 29.05.23г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба твърди, че на 23.11.22г. в гр.Варна, по ***, водачът на л.а.Рено Клио с рег.№***** Н. Н. М. предприема маневра

движение на заден ход, без да наблюдава пътя зад себе си и без да се убеди, че няма да създаде опасност за другите участници в движението, при което е нарушила чл.40, ал.1 и 2 ЗДвП и е причинила ПТП, блъскайки намиращата се на площадка пред блока ищца. Излага, че за ПТП е съставен констативен протокол за ПТП и е образувано ДП № 565/22г. на Пето РУП-Варна. Сочи, че след ПТП ищцата е откарана в МБАЛ Св.Анна Варна АД, където е констатирано счупване на горния край на тибията, закрито вляво и е извършена оперативна интервенция, изразяваща се в открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация посредством метална плака и винтове, след което е поставена гипсова имобилизация. Излага, че била изписана на 30.11.22г., като страдала от силни болки и дискомфорт, и тъй като не можела да се обслужва сама ползвала допълн.помощ от свои близки за елементарни битови нужди. Сочи, че при последващи прегледи е констатирано болки и ограничени движения на левия крак, като ищцата била неработоспособна в периода 24.11.22г.-30.03.23г. Излага, че към момента са налице болезнени и ограничени движения на крака, който се подува и отича при натоварване. Сочи, че след ПТП се чувствала потисната, изпитвала тревожност и нарушения в съня. Сочи, че претърпяла и имущ.вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение и медикаменти в общ размер на 3163,50лв. Излага, че към датата на настъпилото ПТП, л.а.Рено Клио с рег.№***** е имал сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество. Излага, че е предявила застрахователна претенция пред ответника за заплащане на причинените ѝ вреди, като към момента застрахователят не бил определил и изплатил застрахователно обезщетение.

В срока за отговор ответникът ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Студентски, бул. "Симеоновско шосе" №67А, е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявените иски по основание и размер. Не оспорва факта на валидно застр.правоотношение. Оспорва механизма на ПТП и вината на водача. Оспорва интензитета на болките и страданията и продължителността на възстановителния период. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищца, като твърди нарушение на нормата на чл.108 от ЗДвП, както и не се е съобразила с посоката и скоростта на движение на автомобила и не е изпълнила задълженията си по чл.113 ЗДвП. Счита претендираните размери

на обезщетенията за прекомерно завишени.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно приложения препис на констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 06.12.22г. е видно, че на 23.11.22г. около 18ч. в ****, е настъпило ПТП между л.а.Рено Клио с рег.№*****, управлявано от Н. Н. М., и пешеходката Г. И. Б.. В протокола е посочено още, че обстоятелствата за ПТП се изясняват.

По делото е приет за безспорен между страните и факта на наличието на застр.полица ГО на автомобилистите, сключена за л.а.Рено Клио с рег.№*****, валидна към датата на произшествието.

По делото са ангажирани гласни доказателства чрез разпита на св.А. С., В. Б. и Н. М., чиито показания съдът възприема в частта, съдържаща данни за релевиращи факти, базиращи се на непосредствени впечатления и не противоречат на приети за установени факти с оглед съвкупната преценка на всички писмени и гласни доказателства.

Съгласно заключението по допуснатата СМЕ, кредитирано от съда, се установява, че в резултат на травмата ищцата е получила счупване на лявата голямопещална кост в областта на коляното, обусловила трайно затруднение на движенията на левия долен крайник за повече от 30 дни, като била налице пряка причинно-следствена връзка с ПТП-то. Сочи, че е проведено оперативно лечение като костта е наместена и фиксирана с плака и винтове. Вещото лице сочи, че лечението не е завършено като предстои операция за отстраняване на метала, която се извършва след 12-18 месеца след операцията и провеждане на рехабилитация. Излага, че счупената кост предизвиква много силни болки, които след обездвижването намаляват, като през първите 60 дни се ходи с две патерици, без да се натоварва кракът. Започването на рехабилитацията също причинявало умерено силни болки, намаляващи с напредването на раздвижването. Сочи, че поради вътреставния характер на счупването е възможно при натоварване и рязка промяна на метеорологичните условия да има болки в ставата. Дава заключение, че с оглед вида на счупването тази става е подложена на бързо износване, развитие на артрозни промени, водещи до ограничаване на движенията, болки

и деформация на областта. Сочи, че лекарствените средства и медиц.консумативи са свързани с проведеното лечение и са били необходими.

От заключението по изслушаната САТЕ се установява, че ПТП е настъпило в гр.Варна на 23.11.22г. около 18,15ч, в тъмната част от денонощието, при изпълнение на маневра заден ход в двор на жилищна сграда на ул.Н.Райков пред бл.№2., като л.а. Рено Клио, рег.№***** допуска удар с пешеходката Г.Б.. Вещото лице сочи, че опасната зона на автомобила като времетраене била по-кратка от времето на движение на пострадалата, като водачът би имал видимост от и към пешеходката от около 1,5 секунди, като скоростта е била по-ниска от 20км/ч. Дава заключение, че в зоната на ПТП няма маркировка, пътни знаци.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.429, ал.1 от КЗ със сключването на договор за застраховка "Гражданска" отговорност", застрахователят поема задължението да покрие отговорността на застрахования към трети лица за причинените имуществени и неимуществени вреди. Същевременно съгласно чл.477, ал.1 и 2 от КЗ обект на застраховане по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства. В тази връзка за успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя по чл.432, ал.1 от КЗ в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно сключен договор за застраховка "Гражданска отговорност" между увредилото го лице и ответника по делото, настъпило увреждане, причинено от виновно и противоправно деяние от страна на застрахования, причинна връзка между деянието и вредоносния резултат, както и вида и размера на претърпените вреди.

Основните спорни въпроси по делото са факта на настъпване на твърдяното ПТП и наличието на причинна връзка между ПТП и установените увреждания на пострадалия.

Видно от показанията на разпитаната по делото св.А.С., очевидец на ПТП, чийто показания се кредитират от съда като обективни и

безпротиворечиви, на 23.11.22г. тя, ведно с ищцата и нейното дете, били във вътрешната част на площадката пред кооперацията, до оградата, като при движение назад лекия автомобил, управляван от ответницата, блъснал ищцата, която паднала на земята от удара. Св.С. сочи още, че било тъмно, но е видяла светлините на автомобила, като дръпнала намиращото се в близост до нея дете и колата отишла в ищцата. Установените от свидетеля факти не се опровергават от други събрани по делото доказателства. Макар и вещото лице в с.з. да посочва липсата на технически данни за отриване на автомобила, предвид изминалия период от време на изготвяне на огледния протокол /4 месеца след ПТП/, както и липсата на попадане на пострадалата под автомобила, то същото не изключва настъпването на съприкосновение с бронята на автомобила при движението му назад. Вещото лице изрично сочи, че скоростта на автомобила е била ниска /под 20 км/ч/, но технически отрича да е сочената от водача, като излага още, че водачът е имал време на видимост към пешеходците. Показанията на св.М. относно липсата на удар между автомобила и пострадалата и липсата на следи по него не се възприемат от съда предвид тяхната възможна заинтересованост съгл. чл.172 ГПК. Вещото лице по СМЕ, неоспорена от страните, безспорно установява, че е налице пряка причинно-следствена връзка на получените телесни увреждания с ПТП-то. При така събраните данни съдът намира, че се извежда безспорният извод за настъпило ПТП в гр.Варна, между л.а. Рено Клио, рег. №*****, управляван от Н.М., и пешеходеца Г.С., като същото е настъпило при предприето движение на заден ход на процесния автомобил с ниска скорост в двора на жилищна сграда на ул.Н.Райков пред бл.№2, при което същият блъска движещата се до оградата пешеходка С.. С оглед на тези фактически данни, както и задължението на водачите на МПС, регламентирано в чл.40, ал.1 и 2 от ЗДвП, въвеждаща задължението им преди да започнат движение назад, да се убедят, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създадат опасност или затруднения за останалите участници в движението, а по време на движението си назад непрекъснато да наблюдават пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, да осигурят лице, което да им сигнализира за опасности, настоящият състав намира, че водачът на автомобила е допуснал нарушение на посочената по-горе разпоредба като е бил длъжен и е могъл да забележи и да съобрази движението си с това на пешеходеца.

В настоящия случай между страните по делото не е налице спор, че към датата на настъпилото ПТП е било налице валидно застрахователно правоотношение по застраховката "Гражданска отговорност" за л.а.Рено Клио с рег.№***** и собственика на автомобила.

Предвид така установеното съдът намира, че в случая се установява и осъществяването на вс.елементи от фактическия състав на чл.45 ЗЗД по отношение на лицето, ползващо се от клаузите на застраховка "ГО" / деликвента/, а именно извършено от същото виновно противоправно деяние, причинна връзка между деянието и вредоносния резултат - увреждане на здравето на ищеца в резултат от настъпилото на 23.11.2022г. пътнотранспортно произшествие. Съгласно разпоредбата на чл.45, ал.2 ЗЗД вината се предполага до доказване на противното. Така установената от закона презумпция не бе оборена от отв.страна. Следователно налице е основанието на чл.45 ЗЗД, за да се ангажира гражданската отговорност на деликвента за причинените от него вреди на ищеца, настъпили от нанесените травматични увреждания. Предвид така установеното съдът намира, че предявеният иск спрямо отв. ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД се явява доказан по основание.

Съобразно критерия за справедливост установен в чл.52 от ЗЗД, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, следва да се имат предвид обективно съществуващите обстоятелства във всеки конкретен случай. Тези обстоятелства са: видът, характерът и степента на констатираното увреждане и състоянието на пострадалия; начинът на извършване на увреждането; видът и начинът на провежданото лечение, неговата продължителност; болките и страданията, претърпени, както при причиняване на увреждането, така и при провеждане на лечението през всичките му етапи; отстранени ли са травмите или има остатъчни явления; периода на загуба на двигателна способност; психическата травма, както при причиняване на увреждането, така и впоследствие; възрастта на увредения; налице ли е намалена трудоспособност и др. Наред с тежестта, вида, продължителността и интензитета на конкретното неблагоприятно въздействие върху личността на пострадалия, при определяне размера на обезщетението следва да бъде взета предвид и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането и установената в тази насока съдебна

практика / в този смисъл е Решение № 25 от 17.03.2010 г. на ВКС по т. д. № 211/2009 г./.

По несъмнен начин от приетите писмени и гласни доказателства се установи, че ищцата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се болки и страдания, вследствие на нанесените травматични увреждания, настъпили в резултат от процесното ПТП – счупване на лявата голямопещална кост в областта на коляното /съгласно заключението на медиц. експертиза/. От събраните по делото доказателства се установява, че същата с оглед така получената травма е претърпяла оперативна интервенция, при която е фиксирана костта с плака и винтове, като лечението не е завършено, тъй като предстои операция за отстраняване на метала. Вещото лице по СМЕ сочи, че обичайният срок за лечение на първия етап е около 4 месеца, като поради вътреставния характер на счупването тази става е подложена на бързо износване, развитие на артрозни промени, водещи до ограничаване на движенията, болки и деформация на областта. От показанията на св.Б. се установи, че ищцата е престояла в болницата една седмица, като след операцията не можела да става, а впоследствие се придвижвала с патерици. Свидетелката сочи, че след изписването от болницата тя е поела грижите както за децата, така и за ищцата, тъй като последната не можела да се обгрижва сама, била психически нестабилна и често плачела. Дава показания, че ищцата приемала медикаменти за болките, които изпитвала и сега при пренатоварване на крака, както и че при движение сега накуцвала. Видно от експертизата счупената кост предизвиква много силни болки, като започването на рехабилитация също причинява болки, а такива са възможни и при натоварване и рязка промяна на метеорологичните условия.

Отчитайки степента на болките и страданията, свързани с удара от автомобила и характера на получените телесни увреждания, както и проведената хирургична интервенция и продължителността на възстановителния период след нея /около 4 месеца/, обстоятелството, че не е приключил напълно възстановителния процес предвид предстояща операция за отстраняване на метала, съдът намира, че сумата от 45000лв. в случая е справедлива за репарирание на неимуществените вреди, претърпени от ищцата.

В писмения си отговор ответникът прави изявления за наличието на съпричиняване на вредоносният резултат, поради това, че ищцата се е движела по пътното платно, а не по банкета или тротоара, както и е нарушила разпоредбата на чл.113 ЗДвП като не се е съобразила с посоката и скоростта на движение на автомобила и не е преминала по пешеходна пътека. Съобразно задължителната практика на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК /Решение №98 от 24.06.2013 г. на ВКС по т. д. № 596/2012 г., II т. о., Решение № 206 от 12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г. на ВКС, II т. о., Решение № 59 от 10.06.2011 г. по т. д. № 286/2011 г. на ВКС, I т. о. и др./ изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл.51, ал. 2 ЗЗД не може да почива на предположения и че намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД предполага доказвани по безспорен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. От събраната по делото САТЕ се установи, че на местопроизшествието няма маркировка или друго обозначение за пешеходна пътека, като същото е настъпило в частен двор. Установи се още, че ищцата се е движела в близост до оградата. При така установените факти съдът намира, че мястото на ПТП безспорно съставлява път по смисъла на §6, т.1 от ДР на ЗДвП. По делото няма данни да са налице тротоар, банкет или обозначена пътна лента по смисъла на §6, т. 2 ДР на ЗДвП. Ето защо правилата, установени в чл. 108 и чл. 113 ЗДвП за движение на пешеходци, чието нарушение застрахователят сочи като основание за отчитане на съпричиняване, са неприложими. В случая пешеходецът не е предприел пресичане, нито внезапно навлизане на пътя, а се е намирал в близост до оградата на дворното място, когато увреждащият автомобил е предприел маневра назад, при която пешеходката е блъсната и пада. При този механизъм на ПТП няма основание да се направи извод за противоправно поведение /действие или бездействие/ на пострадалото лице, което обективно да е допринесло за вредоносния резултат. Ето защо съдът намира, че така релевираното от ответната страна възражение за съпричиняване от страна на пострадалия се явява неоснователно.

С оглед на така изложеното съдът намира, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за причинени нематериални вреди се явява основателен в размера от 45000лв, до който следва да бъде уважен, като за

разликата до претендирания размер от 50000лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Що се касае до претенцията за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение, то съдът съобразява разпоредбата на чл.429, ал.3 КЗ, съгласно която лихвите за забава на застрахования по ал.2, т.2 на чл.429 КЗ, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.1, точка 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В случая ищцата е уведомила застрахователя за настъпилото ПТП на 16.12.22г., поради което и съдът счита, че върху присъденото обезщетение се дължи законна лихва от 16.12.22г. до окончателното плащане.

Относно предявения иск за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 3163,50лв, изразяващи се в сторени медицински разходи, то видно от приложените по делото фактура и касови бонове се установява тяхното извършване. Съгласно заключението на експертизата същите са свързани с проведеното лечение на получените при ПТП увреждания. Предвид това съдът намира, че претенцията в пълния ѝ претендиран размер следва да се уважи. Следва да се присъди и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 29.05.23г. до окончателното изплащане на сумата.

Във връзка с отговорността за разноси от ищцовата страна е направено искане за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство, съгласно чл.38, ал.2 вр. ал.1 от ЗА. В представеният по делото договор за правна помощ, сключен с адв.С.С., изрично е отразено предоставянето на безплатна помощ от адвоката. В настоящия случай предмет на разглеждане са два обективно кумулативно съединени осъдителни иска – за заплащане на обезщетение за неимущ.вреди и за имуществени вреди. С оглед гореизложеното и съобразно правилата на чл.2, ал.5 вр. чл.7, ал.2, т.2 и т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. адвокатското възнаграждение по иска за заплащане на обезщетение за неимущ.вреди възлиза на 4650лв, а по иска за имущ.вреди възлиза на 616,35лв., или общият размер на адвокатско възнаграждение възлиза на 5266,35 лв. Съобразно с уважената част от исковете, дължимото адв.възнаграждение по чл.38, ал.2 вр.

ал.1 ЗАдв. за осъществено процесуално представителство на ищеца възлиза на 4771лв.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК и в съответствие с направеното искане, на ответника се дължат разноски по делото, съобразно представените доказателства и съразмерно с отхвърлената част от иска, а именно сумата от 120,38лв, включваща адв.възнаграждение, депозити за експертиза и свидетел.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса в размер на 1926,54лв, определена съгласно чл.1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК върху уважените искове, както и направените по делото разноски в размер на 500лв– възнаграждение за съдебни експертизи.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Студентски, бул."Симеоновско шосе" № 67А, **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. И. Б., ЕГН *****, с адрес *****, **СУМАТА** от **45000лв.** /четиридесет и пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, в резултат на настъпило ПТП на 23.11.22г., причинено от Н. Н. М., при управление на МПС – л.а. Рено Клио с рег.№*****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.12.22г. до окончателното изплащане на сумата, както и **СУМАТА от 3163,50лв** / три хиляди сто шестдесет и три лева и 50ст/, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 29.05.23г. до окончателното изплащане на сумата, на осн. чл.432, ал.1 от КЗ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди за горницата над 45000лв до пълния му размер от 50000лв, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н

Студентски, бул."Симеоновско шосе" № 67А, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Варненски окръжен съд **СУМАТА** от **1926,54лв** / хиляда деветстотин двадесет и шест лева и 54ст./, представляваща дължимата по делото държавна такса върху уважената част от иска, както и **СУМАТА** от **500лв** (петстотин лева), представляваща направените от бюджета на ВОС разноски за вещо лице, на основание чл.78, ал.6 от ГПК.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Студентски, бул."Симеоновско шосе" № 67А, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв.С. Е. С., с адрес ****, **СУМАТА** от **4771лв** / четири хиляди седемстотин седемдесет и един лева /, представляваща адв.възнаграждение за проц.представителство, на основание чл.38, ал.2 във вр. с ал.1 от ЗАДв.

ОСЪЖДА Г. И. Б., ЕГН *****, с адрес *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Студентски, бул."Симеоновско шосе" № 67А, **СУМАТА** от **120,38лв** /сто и двадесет лева и 38ст/, представляваща направени по делото разноски, на осн. чл.78, ал.3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____